ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 9. septembra 2011 *

Vo veci T-36/09,

dm-drogerie markt GmbH & Co. KG, so sídlom v Karlsruhe (Nemecko), v zastúpení: O. Bludovsky a C. Mellein, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT), v zastúpení: pôvodne J. Novais Gonçalves, neskôr G. Schneider, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom ÚHVT:

Distribuciones Mylar, SA, so sídlom v Gelves (Španielsko),

* Jazyk konania: angličtina.

ktorej predmetom je žaloba podaná proti rozhodnutiu prvého odvolacieho senátu ÚHVT z 30. októbra 2008 (vec R 228/2008-1) týkajúcemu sa námietkového konania medzi Distribuciones Mylar, SA, a dm-drogerie markt GmbH & Co. KG,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory J. Azizi, sudcovia E. Cremona a S. Frimodt Nielsen (spravodajca),

tajomník: E. Coulon,

so zreteľom na žalobu podanú do kancelárie Súdu prvého stupňa 23. januára 2009,

so zreteľom na vyjadrenie k žalobe podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 19. mája 2009,

so zreteľom na rozhodnutie z 1. júla 2009, ktorým bolo zamietnuté podanie repliky,

so zreteľom na písomné otázky Všeobecného súdu účastníkom konania,

so zreteľom na vyjadrenia predložené účastníkmi konania do kancelárie Všeobecného súdu 15. apríla 2011,

so zreteľom na to, že nebol podaný návrh na nariadenie pojednávania zo strany účastníkov konania v lehote jedného mesiaca od doručenia oznámenia o ukončení písomnej časti konania a že na základe správy sudcu spravodajcu a podľa článku 135a Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu bolo rozhodnuté, že sa o žalobe rozhodne bez ústnej časti konania,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146), v znení zmien a doplnení [nahradené nariadením Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 78, s. 1)], vo svojom jedenástom a dvanástom odôvodnení (teraz odôvodnenie č. 12 a 13 nariadenia č. 207/2009) stanovuje:

„keďže administratívne opatrenia sú potrebné na úrovni spoločenstva vo vzťahu ku každej ochrannej známke na implementáciu práva vytvoreného týmto nariadením; keďže je preto veľmi dôležité, pri zachovaní existujúcej inštitucionálnej štruktúry

spoločenstva a rovnováhe právomocí, zriadiť Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory), ktorý bude nezávislý, pokiaľ ide o technické záležitosti, a bude mať právnu, administratívnu a finančnú autonómiu; keďže za týmto účelom je nevyhnutné a primerané, aby išlo o orgán spoločenstva, ktorý bude mať právnu subjektivitu a vykonávacie právomoci, ktoré naň boli delegované týmto nariadením, a aby vykonával svoju činnosť v rámci práva spoločenstva bez toho, aby sa odoberali právomoci vykonávané inštitúciami spoločenstva;

keďže je potrebné zabezpečiť, aby strany, ktoré budú ovplyvnené rozhodnutiami prijatými úradom a chránené právom takým spôsobom, ktorý je vhodný vzhľadom na osobitný charakter práva ochranných známok; keďže za týmto účelom sa ustanovuje odvolanie sa voči nepravdám obsiahnutým v rozhodnutiach prieskumových pracovníkov a rôznych oddelení úradu; keďže, ak oddelenie, ktorého rozhodnutie bude napadnuté, neopraví svoje rozhodnutie, odvolanie treba postúpiť odvolaciemu senátu úradu, ktorý o odvolaní musí rozhodnúť; keďže rozhodnutia odvolacích senátov sú zasa podriadené žalobám pred Súdnym dvorom Európskych spoločenstiev, ktorý má právomoc zrušiť alebo zmeniť napadnuté rozhodnutie.“

2 Článok 60a nariadenia č. 40/94 (teraz článok 62 nariadenia č. 207/2009) v znení vyplývajúcom z nariadenia Rady (ES) č. 422/2004 z 19. februára 2004, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 40/94 (Ú. v. EÚ L 70, s. 1; Mim. vyd. 17/002, s. 3) upravuje preskúmanie rozhodnutí uvedené v dvanástom odôvodnení nariadenia č. 40/94, podľa ktorého „keďže, ak oddelenie, ktorého rozhodnutie bude napadnuté, neopraví svoje rozhodnutie, odvolanie treba postúpiť odvolaciemu senátu Úradu, ktorý o odvolaní musí rozhodnúť“. Článok 60a nariadenia č. 40/94 stanovuje:

„1. Ak proti odvolateľovi stojí iný účastník konania a ak oddelenie, ktorého rozhodnutie je napadnuté, považuje odvolanie za prípustné a dôvodné, svoje rozhodnutie opraví.

2. Rozhodnutie môže byť opravené, iba ak oddelenie, ktorého rozhodnutie je napadnuté, oznámi druhému účastníkovi konania svoj úmysel ho opraviť a ak to tento účastník konania akceptuje do dvoch mesiacov odo dňa, kedy prijal oznámenie.

3. Ak do dvoch mesiacov od prijatia oznámenia uvedeného v odseku 2 druhý účastník konania neakceptuje, že napadnuté rozhodnutie má byť opravené a v tejto súvislosti urobí alebo neurobí vyhlásenie v rámci stanovenej lehoty, odvolanie bude bezodkladne postúpené odvolaciemu senátu bez akýchkoľvek pripomienok, pokiaľ ide o jeho skutkovú podstatu.

4. Ak však oddelenie, ktorého rozhodnutie je napadnuté, nepovažuje odvolanie za prípustné a dôvodné v lehote jedného mesiaca po tom, ako prišlo odôvodnenie [vyjadrenie k dôvodom odvolania – *neoficiálny preklad*], namiesto prijatia opatrení stanovených v odsekoch 2 a 3 postúpi uvedené odvolanie bez vyjadrenia bezodkladne odvolaciemu senátu."

3 Článok 77a nariadenia č. 40/94 (teraz článok 80 nariadenia č. 207/2009), ktorý bol tiež doplnený nariadením č. 422/2004, stanovuje:

„1. Ak úrad urobil zápis do registra alebo vydal rozhodnutie, ktoré obsahuje zrejmú procedurálnu [procesnú – *neoficiálny preklad*] chybu pripísateľnú úradu, úrad zabezpečí, aby bol zápis vymazaný alebo rozhodnutie zrušené. Ak existuje iba jeden účastník konania a zápis alebo akt sa dotýka jeho práv, určí sa výmaz alebo zrušenie, aj keď chyba nebola pre danú stranu [pre daného účastníka – *neoficiálny preklad*] zrejmá.

2. Výmaz alebo zrušenie uvedené v odseku 1 sa uskutoční z moci úradnej, alebo na požiadanie jednej zo strán [jedného z účastníkov – *neoficiálny preklad*] konania, oddelením, ktoré vykonalo tento zápis alebo vydalo rozhodnutie. Výmaz alebo zrušenie sa uskutoční do šiestich mesiacov odo dňa zápisu do registra alebo prijatia rozhodnutia, a to po porade s účastníkmi konania a s ktorýmkoľvek [prípadným – *neoficiálny preklad*] majiteľom práv k príslušnej ochrannej známke spoločenstva, ktoré sú zapísané [ktorý je zapísaný – *neoficiálny preklad*] v registri.

3. Týmto článkom nie sú dotknuté práva účastníkov konania podať odvolanie podľa článkov 57 a 63 alebo možnosti podľa postupov a podmienok stanovených vo vykonávacom nariadení uvedenom v článku 157 ods. 1 opraviť akékoľvek jazykové chyby alebo chyby pri prepise a zrejmé chyby v rozhodnutiach úradu alebo chyby pripísateľné úradu pri zápise ochrannej známky alebo pri uverejnení jej zápisu."

4 Pravidlo 53 nariadenia Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 303, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189), na ktoré sa odkazuje v článku 77a ods. 3 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 80 ods. 3 nariadenia č. 207/2009), stanovuje:

„Pokiaľ úrad *ex offo* alebo na žiadosť [niektorého z – *neoficiálny preklad*] účastníkov konania zistí, že v rozhodnutí je jazyková chyba, chyba pri prepise alebo zrejmá chyba, zabezpečí, aby opravu tejto chyby alebo omylu vykonal príslušný útvar či príslušné oddelenie."

Skutkové okolnosti

5 Žalobkyňa dm-drogerie markt GmbH & Co. KG podala 13. augusta 2004 na Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) prihlášku ochrannej známky Spoločenstva podľa nariadenia č. 40/94.

6 Ochranná známka, o ktorej zápis sa žiadalo, je slovné označenie dm.

7 Výrobky uvedené v prihláške patria najmä do tried 9 a 16 v zmysle Nicejskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a zodpovedajú pre každú z týchto tried tomuto opisu:

— trieda 9: „Batérie, okuliare, exponované filmy, fotografické prístroje, audiokazety a videokazety, pamäte pre digitálne kamery a zariadenia na spracovanie údajov, meracie prístroje, teplomery, kryty na zástrčky, elektrické nosiče údajov, kamery, zariadenia na nahrávanie CD, nahrávacie prístroje, prístroje na záznam, prenos alebo reprodukciu zvuku a obrazu; počítačové tlačiarne“,

— trieda 16: „Papier, kartón; písacie potreby, obrúsky z papiera alebo celulózy, plienky z papiera alebo buničiny, lepidlá pre papierenstvo alebo domácnosť, nalepovacie rožky na fotografie, fotografické albumy, fólie z plastu na baliace účely, vrecká na odpadky z papiera alebo z plastu, baliace vrecká, puzdrá, tašky z papiera alebo z plastu, kovové baliace fólie, papierové uteráky“.

8 Prihláška ochrannej známky Spoločenstva bola uverejnená vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva* č. 19/2005 z 9. mája 2005.

9 Dňa 26. júla 2005 namietateľ Distribuciones Mylar, SA, podal na základe článku 42 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 41 nariadenia č. 207/2009) námietku proti zápisu prihlasovanej ochrannej známky pre výrobky uvedené v bode 7 vyššie.

10 Námietka bola založená na skoršej španielskej obrazovej ochrannej známke č. 2561742, prihlásenej 13. októbra 2003 a zapísanej 19. augusta 2004, vyobrazenej takto:

11 Námietka bola založená na všetkých výrobkoch a službách, pre ktoré bola zapísaná skoršia ochranná známka, ktoré patrili do tried 9 a 39 a zodpovedali tomuto opisu:

— trieda 9: „Registračné pokladne, počítacie prístroje, zariadenie na spracovanie údajov a počítače“,

— trieda 39: „Doprava, balenie, uskladnenie a distribúcia počítačových súčiastok, tlačiarenské výrobky a písacie potreby“.

12 Dôvod použitý na podporu námietky bol dôvod uvedený v článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 [teraz článok 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009].

13 Žalobkyňa pred odvolacím senátom nepredložila vyjadrenia.

14 Námietkové oddelenie vo svojom rozhodnutí zo 16. mája 2007, ktoré bolo v tej istý deň oznámené žalobkyni, vyhovelo námietke, pokiaľ ide o výrobky zaradené do triedy 9 a uvedené v bode 7 vyššie, s výnimkou okuliarov a teplomerov. Naopak námietka bola zamietnutá, pokiaľ ide o okuliare a teplomery zaradené do triedy 9, ako aj pre všetky výrobky zaradené do triedy 16.

15 Pokiaľ ide o exponované filmy a audio a videokazety, námietkové oddelenie uviedlo (s. 4, prvý a tretí odsek):

„… Tento stupeň podobnosti možno takisto konštatovať pri audiokazetách a videokazetách, keďže zahŕňajú digitálne kazety a možno ich použiť v digitálnych videokamerách. Okrem toho niektoré prístroje umožňujú konvertovať analógové kazety na digitálne DVD.

…

Uvedené zhody však nestačia na to, aby sa exponované filmy, ako aj audiokazety a videokazety na jednej strane považovali za podobné s akýmkoľvek výrobkom namietateľa na druhej strane. S ohľadom na všetky tieto skutočnosti výrobky ako exponované

filmy, ktoré sa používajú v prístrojoch, ktoré tradične nahrádzajú digitálne kamery, alebo zariadenia, akými sú audio a video kazety, ktoré sú tradičné k [*sic*].“

16 Námietkové oddelenie sa ďalej domnievalo, že medzi prihlasovanou ochrannou známkou a ochrannou známkou namietateľa existuje pravdepodobnosť zámeny, pokiaľ ide o všetky výrobky, ktoré možno považovať za podobné, vrátane tých, ktoré možno považovať za vzdialene podobné. Zápis prihlasovanej ochrannej známky pre tieto výrobky, ku ktorým patrili exponované filmy, ako aj audiokazety a videokazety, bol preto zamietnutý.

17 Listom z 8. júna 2007 námietkové oddelenie informovalo účastníkov konania, že na základe článku 77a nariadenia č. 40/94 má v úmysle zrušiť rozhodnutie zo 16. mája 2007 z dôvodu zjavnej procesnej chyby spočívajúcej v nedostatku úplného porovnania zoznamov výrobkov a služieb. Účastníkov konania vyzvalo, aby v lehote dvoch mesiacov predložili svoje vyjadrenia, pokiaľ ide o účelnosť tohto zrušenia.

18 Žalobkyňa predložila svoje vyjadrenia v liste z 23. júla 2007, ktorý bol ÚHVT doručený 24. júla 2007. V tomto liste uviedla, že namietateľ dostatočne nepreukázal existenciu svojho skoršieho práva a že výrobky chránené predmetnými ochrannými známkami neboli podobné. Ďalej uviedla:

„Žalobkyňa oceňuje zámer námietkového oddelenia zrušiť jeho rozhodnutie zo 16. mája 2007, lebo táto skutočnosť môže viesť k tomu, že nepodá odvolanie, ktoré proti tomuto rozhodnutiu zamýšľala podať.“

19 Dňa 26. novembra 2007 člen námietkového oddelenia zaslal účastníkom konania list, v ktorom uviedol:

„[ÚHVT] dospel napokon k záveru, že rozhodnutie zo 16. mája 2007 neobsahuje žiadnu zjavnú procesnú chybu. Preto sa článok 77a v predmetnej veci neuplatňuje. Toto rozhodnutie však obsahovalo na strane 4 zjavnú chybu, ktorú [ÚHVT] opravil v súlade s pravidlom 53 [nariadenia č. 2868/95]. Táto zmena nemení dôsledok rozhodnutia."

20 K tomuto listu bolo pripojené zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 (ďalej len „zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007"). Nové znenie rozhodnutia malo rovnaký dátum ako pôvodné rozhodnutie a obsahovalo rovnaký výrok. V tomto novom znení bol tretí odsek na strane 4 pôvodného znenia (pozri bod 15 vyššie) nahradený nasledujúcim odsekom:

„Zariadenie na spracovanie údajov namietateľa sa vzťahuje na rozsiahlu kategóriu výrobkov, ktorá zahŕňa najmä prístroje, ktoré umožňujú čítať obrazové údaje zaznamenané na exponovanom filme a konvertovať ich na optické alebo elektrické digitálne informácie (a naopak). Tieto prístroje sa predávajú v špecializovaných fotografických obchodoch určených tak profesionálom, ako aj amatérom. Vzhľadom na uvedené sa [ÚHVT] domnieva, že medzi exponovanými filmami a zariadením na spracovanie údajov existuje vzdialený stupeň podobnosti."

21 Listom z 26. novembra 2007 namietateľ požiadal, aby sa účastníkom námietkového konania priznala lehota na podanie odvolania proti opravenému rozhodnutiu.

22 Dňa 19. decembra 2007 člen námietkového oddelenia napísal účastníkom konania:

„[ÚHVT] sa domnieva, že [zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007] je rozhodnutím, proti ktorému sa možno odvolať, a preto podľa článku 58 nariadenia č. 40/94 môže každý účastník konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie, proti tomuto rozhodnutiu podať odvolanie, pokiaľ toto rozhodnutie nevyhovelo jeho požiadavkám. Podľa článku 59 nariadenia č. 40/94 musí byť odvolanie podané v písomnej forme na [ÚHVT] do dvoch mesiacov odo dňa oznámenia rozhodnutia (teda do 26. novembra 2007) a v lehote štyroch mesiacov odo dňa oznámenia rozhodnutia sa musí podať písomné vyjadrenie k dôvodom odvolania. Odvolanie sa považuje za podané iba po uhradení poplatku za odvolanie vo výške 800 eur."

23 Dňa 24. januára 2008 žalobkyňa na základe článkov 57 až 62 nariadenia č. 40/94 (teraz články 58 až 64 nariadenia č. 207/2009) podala na ÚHVT odvolanie, v ktorom navrhovala jednak zrušenie „zmeneného znenia rozhodnutia [námietkového oddelenia] zo 16. mája 2007" a jednak zamietnutie námietky v celom rozsahu.

24 Žalobkyňa uviedla dôvody svojho odvolania vo vyjadrení predloženom 17. marca 2008. Žalobkyňa uviedla najmä nasledujúce výhrady. Po prvé zmeny pôvodného rozhodnutia nevyplývali z opravy zjavných chýb. Tieto zmeny vlastne spočívali v nahradení rozporuplného a čiastočne nezrozumiteľného odôvodnenia novými tvrdeniami. Po druhé výrobky označené kolidujúcimi ochrannými známkami nie sú podobné. Po tretie namietateľ nepreukázal, že je majiteľom ochrannej známky, na ktorej bola založená námietka.

25 Namietateľ nepredložil vyjadrenia k odvolaniu.

26 Rozhodnutím z 30. októbra 2008 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktoré bolo žalobkyni oznámené 14. novembra 2008, prvý odvolací senát ÚHVT zamietol odvolanie ako neprípustné.

27 Po prvé sa domnieval, že proti rozhodnutiu námietkového oddelenia v znení oznámenom 16. mája 2007 nebolo podané odvolanie v lehote stanovenej v článku 59 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 60 nariadenia č. 207/2009), a toto rozhodnutie sa preto stalo konečným.

28 List námietkového oddelenia z 8. júna 2007, v ktorom boli účastníci konania vyzvaní, aby predložili vyjadrenia k zrušeniu uvedeného rozhodnutia, neviedol k pozastaveniu lehoty na podanie odvolania.

29 Odpoveď žalobkyne na tento list nemožno považovať za odvolanie podané proti tomuto rozhodnutiu. Táto odpoveď, doručená ÚHVT 24. júla 2007, bola v každom prípade podaná až po uplynutí lehoty dvoch mesiacov na podanie odvolania, ktorá začala plynúť od oznámenia rozhodnutia.

30 Odvolací senát sa tiež domnieval, že ťažkosti súvisiace so zrozumiteľnosťou pôvodného znenia rozhodnutia nemali žalobkyňu odradiť od podania odvolania, ale naopak, mali ju v tomto kroku podporiť.

31 Odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu zo 16. mája 2007 v jeho pôvodnom znení, podané 24. januára 2008, bolo teda oneskorené, a preto musí byť zamietnuté ako neprípustné.

32 Po druhé odvolací senát pripustil, že oprava rozhodnutia zo 16. mája 2007 predstavuje akt, ktorý môže ovplyvniť záujmy žalobkyne tým, že podstatným spôsobom mení jej právne postavenie.

33 Oprava dotknutá v predmetnej veci však neovplyvnila záujmy účastníkov konania v zmysle článku 58 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 59 nariadenia č. 207/2009). Zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 obsahovalo rovnaký výrok ako pôvodné znenie. Predmetná oprava teda tým, že sa obmedzila na odôvodnenie výroku pôvodného rozhodnutia, nepoškodila žalobkyňu. Preto nemožno podať proti zmenenému zneniu rozhodnutia zo 16. mája 2007 odvolanie.

34 Navyše tým, že sa námietkové oddelenie rozhodlo uprednostniť opravu vecných chýb podľa pravidla 53 nariadenia č. 2868/95 pred zrušením upraveným v článku 77a nariadenia č. 40/94 alebo opravou stanovenou v článku 60a posledného uvedeného nariadenia, toto oddelenie nenahradilo pôvodné rozhodnutie novým rozhodnutím.

35 Z tohto dôvodu bolo odvolanie zamietnuté ako neprípustné aj v rozsahu, v akom sa týkalo zmeneného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007.

Návrhy účastníkov konania

36 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— v prvom rade zamietol námietku v celom rozsahu, subsidiárne vrátil vec ÚHVT,

— zaviazal namietateľa na náhradu trov konania.

37 ÚHVT navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

38 Žalobkyňa v tejto žalobe tvrdí, že odvolací senát nesprávne zamietol jej odvolanie ako neprípustné a vo svojom prvom žalobnom návrhu žiada zrušenie napadnutého rozhodnutia. Ďalej žiada, aby Všeobecný súd zamietol námietku v plnom rozsahu, alebo subsidiárne vrátil vec ÚHVT.

O návrhoch týkajúcich sa zrušenia napadnutého rozhodnutia

Tvrdenia účastníkov konania

39 Žalobkyňa tvrdí, že odvolací senát nesprávne považoval jej odvolanie za neprípustné.

40 Po prvé vyjadrenia, ktoré predložila 23. júla 2007 v odpovedi na list z 8. júna 2007, ktorým námietkové oddelenie informovalo účastníkov konania o svojom zámere zrušiť rozhodnutie zo 16. mája 2007, podľa nej viedli k pozastaveniu lehoty na podanie odvolania proti tomuto rozhodnutiu.

41 Podľa žalobkyne je totiž nelogické a nespravodlivé, aby účastník konania, ktorý môže byť negatívne ovplyvnený rozhodnutím, musel podať proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, keď paralelne prebieha konanie o jeho zrušení. Opačné riešenie by viedlo k súčasnej koexistencii dvoch rôznych konaní pred rozdielnymi orgánmi ÚHVT, ktoré by mohli dospieť k rôznym záverom. Navyše zrušenie rozhodnutia by mohlo viesť k tomu, že odvolanie stratí zmysel.

42 Preto sa podľa žalobkyne treba domnievať, že začatie konania o zrušení rozhodnutia v lehote na podanie odvolania proti tomuto rozhodnutiu vedie k pozastaveniu uvedenej lehoty.

43 Po druhé, ak by začatie konania o oprave v predmetnej veci neviedlo k pozastaveniu lehoty na podanie odvolania, zásada ochrany legitímnej dôvery by vyžadovala, aby účastníci konania boli na to upozornení a boli informovaní o potrebe podať na odvolací senát samostatné odvolanie.

44 Po tretie odvolací senát nemal dôvod predpokladať, že oznámenie zmeneného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007 nebolo v predmetnej veci aktom, proti ktorému sa možno odvolať, lebo neviedlo k odlišnému výsledku, než bol výsledok oznámený v pôvodnom znení tohto rozhodnutia. V predmetnej veci je podľa žalobkyne potrebné zohľadniť skutočnosť, že zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 nahrádza rozporuplné a sčasti nezrozumiteľné odôvodnenie obsiahnuté v pôvodnom znení novým odôvodnením. Na jednej strane nemožno podať odvolanie proti rozhodnutiu, ktoré je postihnuté nedostatkom odôvodnenia. Na druhej strane by malo byť možné podať odvolanie proti častiam rozhodnutia, ktorých sa týkajú zmeny. Navyše ÚHVT súhlasí so stanoviskom žalobkyne, čo vyplýva tak z uvedenia lehoty na podanie odvolania v zmenenom znení rozhodnutia zo 16. mája 2007, ako aj zo znenia listu z 19. decembra 2007 (pozri bod 22 vyššie).

45 Po štvrté zásada ochrany legitímnej dôvery v predmetnej veci vyžaduje, aby odvolací senát považoval odvolanie za prípustné. ÚHVT totiž dvakrát jasne a výslovne uviedol (pozri bod 44 vyššie), že proti zmenenému zneniu rozhodnutia zo 16. mája 2007 možno podať odvolanie. ÚHVT sa teda mal riadiť tým, čo uviedol.

46 Hoci sa ÚHVT domnieva, že odvolací senát správne zamietol odvolanie ako neprípustné, pripomína aj nezrovnalosti, ktorých sa v predmetnej veci dopustilo námietkové oddelenie.

47 Po prvé v odôvodnení rozhodnutia zo 16. mája 2007 boli chyby, najmä protirečivé odôvodnenie a nedokončená veta.

48 Po druhé námietkové oddelenie začalo konanie o zrušení podľa článku 77a nariadenia č. 40/94, hoci nedošlo k žiadnej zjavnej procesnej vade.

49 Po tretie námietkové oddelenie uplatnilo pravidlo 53 nariadenia č. 2868/95, ktoré umožňuje opravu vecných chýb, hoci v prípade zmien pôvodného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007 nešlo o opravu takých zjavných chýb, akými sú jazykové chyby, chyby pri prepise alebo iné druhy chýb, ktorých oprava je zjavne nevyhnutná v tom zmysle, že by nebolo možné očakávať iné znenie, než znenie vyplývajúce z opravy. Ako správne uviedol odvolací senát, námietkové oddelenie si v liste z 26. novembra 2007 nesplnilo povinnosť odôvodnenia, ktorá mu prináleží podľa článku 73 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 75 nariadenia č. 207/2009), keďže nespresnilo, v čom spočívali vecné chyby, ktorých oprava sa ukázala ako nevyhnutná.

50 Po štvrté, ako tiež uviedol odvolací senát, list z 26. novembra 2007 podpísal len jeden člen tohto oddelenia v rozpore s pravidlom 100 nariadenia č. 2868/95.

51 Odvolací senát však správne zamietol ako neprípustné odvolanie podané žalobkyňou proti zmenenému zneniu rozhodnutia zo 16. mája 2007 vzhľadom na to, že doručenie listu z 8. júna 2007, ktorým boli účastníci konania vyzvaní, aby predložili svoje

vyjadrenia k prípadnému zrušeniu rozhodnutia zo 16. mája 2007, žalobkyni neviedlo k pozastaveniu lehoty na podanie odvolania proti tomuto rozhodnutiu, ďalej vzhľadom na to, že žalobkyňa sa v predmetnej veci nemôže odvolávať na porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery, a napokon vzhľadom na to, že zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 neovplyvňuje právne postavenie žalobkyne, a preto nie je aktom, proti ktorému možno podať odvolanie.

52 Po prvé ÚHVT sa domnieva, že z článku 77a ods. 3 nariadenia č. 40/94 vyplýva, že začatie konania o zrušení stanovené v tomto článku nevedie k pozastaveniu lehoty na podanie odvolania proti rozhodnutiu podľa článku 59 tohto nariadenia.

53 Navyše ÚHVT nemá povinnosť upozorniť účastníkov konania na skutočnosť, že v prípade začatia konania o zrušení nedochádza k pozastaveniu lehoty na podanie odvolania.

54 Žalobkyňa však nepodala odvolanie proti rozhodnutiu zo 16. mája 2007 v lehote dvoch mesiacov od jeho oznámenia. Odvolanie podané žalobkyňou na odvolací senát teda žiadalo opätovné preskúmanie rozhodnutia, ktoré sa stalo právoplatným, čo nebolo možné.

55 Po druhé žalobkyňa sa v predmetnej veci nemôže odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery.

56 V prvom rade žalobkyňa bola pri oznámení rozhodnutia zo 16. mája 2007, ku ktorému došlo v ten istý deň, upozornená, že sa proti tomuto rozhodnutiu môže odvolať v lehote dvoch mesiacov.

57 Ďalej začatie konania o zrušení nemusí nutne viesť k zamýšľanému zrušeniu. Za okolností predmetnej veci mala žalobkyňa dôvod pochybovať o tom, že rozhodnutie zo 16. mája 2007 bude zrušené, lebo vady, ktorými bolo toto rozhodnutie postihnuté, nespočívali v zjavných procesných chybách. Zrušenie predmetného rozhodnutia teda nemohla legitímne očakávať s takou istotou, aby mohla úplne bezpečne rezignovať na podanie odvolania proti čiastočnému zamietnutiu svojej prihlášky.

58 Napokon oprava, ku ktorej v predmetnej veci pristúpilo námietkové oddelenie, neovplyvnila právnu situáciu žalobkyne, lebo rozsah zamietnutia prihlášky predloženej žalobkyňou ostal nezmenený.

59 ÚHVT sa preto domnieva, že odvolací senát musel zamietnuť odvolanie žalobkyne ako neprípustné, čo aj urobil.

60 V dôsledku toho ÚHVT zastáva názor, že odvolací senát sa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia a že túto žalobu treba zamietnuť. Nenamieta však proti tomu, aby Všeobecný súd vzhľadom na procesné vady, ktorých sa dopustilo námietkové oddelenie, spravodlivo rozhodol.

Posúdenie Všeobecným súdom

— O možnosti podať odvolanie proti zmenenému zneniu rozhodnutia zo 16. mája 2007

61 Z článku 57 v spojení s článkom 58 nariadenia č. 40/94 vyplýva, že proti rozhodnutiam námietkových oddelení, ktorými skončilo námietkové konanie, môžu účastníci konania, ktorých požiadavkám sa v rozhodnutiach nevyhovelo, podať odvolanie na odvolací senát ÚHVT.

62 V odvolaní podanom na odvolací senát žalobkyňa žiadala zrušenie „zmeneného znenia rozhodnutia [námietkového oddelenia] zo 16. mája 2007“, ako aj zamietnutie námietky v celom rozsahu.

63 Keďže toto odvolanie bolo napadnutým rozhodnutím zamietnuté ako neprípustné, žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd toto rozhodnutie zrušil.

64 Aby odvolací senát dospel k záveru uvedenému v napadnutom rozhodnutí, v zásade sa domnieval, že po prvé nebolo prípustné, aby žalobkyňa spochybnila toto rozhodnutie, lebo v lehote, ktorá začala plynúť od oznámenia pôvodného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007, nepodala odvolanie, a po druhé, keďže oprava, ktorú vykonalo

námietkové oddelenie, nezmenila rozsah práv na zápis ochrannej známky prihlásenej žalobkyňou, zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 nepredstavovalo akt, proti ktorému možno podať odvolanie.

65 Na podporu tejto žaloby žalobkyňa spochybňuje obe posúdenia.

66 Predovšetkým teda treba preskúmať otázku, či zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 predstavuje akt, proti ktorému možno podať odvolanie na odvolací senát. Preto je na úvod nutné určiť rozsah zásahov, ktoré námietkové oddelenie vykonalo do pôvodného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007.

67 Pôvodné znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 obsahovalo na strane 4 takýto odsek:

„… Tento stupeň podobnosti možno takisto konštatovať pri audiokazetách a videokazetách v rozsahu, keďže zahŕňajú digitálne kazety a možno ich použiť v digitálnych videokamerách. Okrem toho niektoré prístroje umožňujú konvertovať analógové kazety na digitálne DVD."

68 Na tej istej strane sa nachádza aj nasledujúci odsek, ktorý znie:

„Uvedené zhody však nestačia na to, aby sa exponované filmy, ako aj audiokazety a videokazety na jednej strane považovali za podobné s akýmkoľvek výrobkom namietateľa na druhej strane. S ohľadom na všetky tieto skutočnosti výrobky ako exponované

filmy, ktoré sa používajú v prístrojoch, ktoré tradične nahrádzajú digitálne kamery, alebo zariadenia, akými sú audiokazety a videokazety, ktoré sú tradičné a [*sic*]“.

69 Rozhodnutie zo 16. mája 2007 teda vo svojom pôvodnom znení obsahovalo protirečivé posúdenie, pokiaľ ide o otázku, či sú audiokazety a videokazety podobné výrobkom, na ktoré sa vzťahuje ochranná známka namietateľa. Námietkové oddelenie sa navyše domnievalo, že exponované filmy a výrobky, pre ktoré bola zapísaná ochranná známka namietateľa, neboli podobné. Námietka však bola prijatá a prihláška predložená žalobkyňou bola z tohto dôvodu zamietnutá tak pre audiokazety a videokazety, ako aj pre exponované filmy.

70 Oprava rozhodnutia zo 16. mája 2007, ktorú vykonalo námietkové oddelenie, spočívala v nahradení odseku uvedeného v bode 68 vyššie týmto odsekom:

„Zariadenie na spracovanie údajov namietateľa sa vzťahuje na rozsiahlu kategóriu výrobkov, ktorá zahŕňa najmä prístroje, ktoré umožňujú čítať obrazové údaje zaznamenané na exponovanom filme a konvertovať ich na optické alebo elektronické digitálne informácie (a naopak). Tieto prístroje sa predávajú v špecializovaných fotografických obchodoch určených tak profesionálom, ako aj amatérom. Vzhľadom na to sa [ÚHVT] domnieva, že medzi exponovanými filmami a zariadením na spracovanie údajov existuje nízky stupeň podobnosti.“

71 Táto oprava teda odstránila pôvodnú rozpornosť, ktorá sa týkala audiokaziet a videokaziet a protirečila pôvodnému posúdeniu, podľa ktorého neexistovala podobnosť medzi exponovanými filmami a výrobkami, na ktoré sa vzťahovali ochranné známky namietateľa. Výrok však ostal nezmenený.

72 Treba pripomenúť, že hoci námietkové oddelenie najskôr uvažovalo o zrušení rozhodnutia zo 16. mája 2007, potom pripustilo, že podmienky stanovené v článku 77a nariadenia č. 40/94 neboli splnené. V liste z 26. novembra 2007, ktorý bol priložený k oznámeniu zmeneného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007 (pozri bod 21 vyššie), jeden z členov námietkového oddelenia uviedol, že pôvodné znenie tohto rozhodnutia bolo postihnuté zjavnou vadou, ktorú bolo potrebné opraviť podľa pravidla 53 nariadenia č. 2868/95.

73 Podľa tohto ustanovenia, pokiaľ ÚHVT *ex offo* alebo na žiadosť niektorého z účastníkov konania zistí, že v rozhodnutí je jazyková chyba, chyba pri prepise alebo zrejmá chyba, zabezpečí, aby opravu tejto chyby alebo omylu vykonal príslušný útvar či príslušné oddelenie. Z tohto znenia vyplýva, že opravy uskutočnené na základe tohto ustanovenia môžu viesť len k oprave pravopisných a gramatických chýb, chýb pri prepise – ako sú chyby týkajúce sa mien účastníkov konania alebo znázornenia označení – alebo chýb, ktoré sú natoľko zrejmé, že nemožno očakávať žiadne iné znenie, než znenie, ktoré vyplýva z opravy.

74 Zmeny, ktoré boli v predmetnej veci vykonané (pozri body 67 až 71 vyššie), spočívali nielen v doplnení nedokončenej vety, ktorá bola nezrozumiteľná, ale aj vo vyriešení vnútorného rozporu v odôvodnení, pokiaľ ide o audiokazety a videokazety, ako aj rozporu medzi odôvodnením a výrokom, pokiaľ ide o tieto výrobky a exponované filmy.

75 Treba teda konštatovať, že oprava pôvodného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007 sa týkala samotnej podstaty tohto rozhodnutia, a že teda nejde o opravu vecnej chyby. V tejto súvislosti treba poznamenať, že rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia týkajúca sa otázky, či určité výrobky, na ktoré sa vzťahuje prihlásená ochranná známka, a určité výrobky, pre ktoré bola zapísaná ochranná známka namietateľa, sú alebo nie sú podobné, môže byť rozhodnutá v tom či onom zmysle. Rovnako rozpor medzi odôvodnením a výrokom rozhodnutia, vyplývajúci z toho, že určité výrobky, na

ktoré sa vzťahuje prihlásená ochranná známka, a určité výrobky, na ktoré sa vzťahuje ochranná známka namietateľa, nie sú považované za podobné, hoci námietkam vo vzťahu k týmto výrobkom sa vyhovelo, možno vyriešiť tak konštatovaním, že medzi dotknutými výrobkami existuje určitý stupeň podobnosti, ako aj zamietnutím námietok vo vzťahu k týmto výrobkom.

76 Z toho vyplýva, že znenie, ktoré nahradilo pôvodné znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007, nebolo zjavné, a že zmenu, ktorá bola v predmetnej veci vykonaná, nemožno považovať za opravu niektorej z chýb stanovených v pravidle 53 nariadenia č. 2868/95.

77 Túto zmenu nebolo možné vykonať ani na základe niektorého z ostatných ustanovení, ktoré námietkovým oddeleniam umožňujú zmeniť ich rozhodnutia po ich prijatí a oznámení.

78 Ako bolo uvedené aj v liste z 26. novembra 2007, ktorý bol pripojený k oznámeniu zmeneného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007, podmienky stanovené v článku 77a nariadenia č. 40/94 neboli splnené, lebo rozhodnutie neobsahovalo žiadnu zjavnú procesnú chybu, ktorej sa v predmetnej veci dopustil ÚHVT. Námietkové oddelenie teda nemohlo zrušiť rozhodnutie zo 16. mája 2007 a prijať iné rozhodnutie.

79 Námietkové oddelenie nemohlo v predmetnej veci ani využiť svoju právomoc opraviť vlastné rozhodnutia stanovenú v článku 60a nariadenia č. 40/94, lebo existencia tejto možnosti je podmienená podaním odvolania na odvolací senát, a je nesporné,

že žalobkyňa nepodala v lehote stanovenej v článku 59 nariadenia č. 40/94 odvolanie proti pôvodnému zneniu rozhodnutia zo 16. mája 2007.

80 Ako však uvádza jedenáste a dvanáste odôvodnenie nariadenia č. 40/94, normotvorca mal prijatím tohto nariadenia v úmysle vymedziť právomoci ÚHVT a všetkých oddelení tohto úradu. Bežnou cestou pre napadnutie rozhodnutí vydaných námietkovými oddeleniami je tak podanie odvolaní účastníkmi, ktorých záujmy sú týmito rozhodnutiami dotknuté, podľa hlavy VII nariadenia č. 40/94 (teraz hlava VII nariadenia č. 207/2009). Okrem toho nariadenie č. 40/94 stanovuje tri prípady, keď môžu samotné námietkové oddelenia preskúmať rozhodnutia, ktoré prijali, a to prípady, ktoré sú uvedené v bodoch 72 až 79 vyššie. Tieto prípady sú taxatívne vymedzené. Zo všeobecnej štruktúry správnych procesných pravidiel zavedených nariadením č. 40/94 totiž vyplýva, že námietkové oddelenia v zásade vyčerpajú svoju právomoc tým, že vydajú rozhodnutie podľa článku 43 tohto nariadenia (teraz článok 42 nariadenia č. 207/2009) a nemajú právomoc vziať späť rozhodnutia, ktoré vydali, alebo tieto rozhodnutia zmeniť, okrem prípadov vymedzených nariadením.

81 Ako však bolo pripomenuté, v prípade opravy rozhodnutia zo 16. mája 2007 evidentne nešlo o opravu zjavnej chyby a táto oprava ani nepatrila do niektorého z ďalších prípadov stanovených v nariadení č. 40/94.

82 Zmena pôvodného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007 sa teda uskutočnila mimo prípadov stanovených v nariadení č. 40/94, v ktorých môžu námietkové oddelenia znovu preskúmať svoje rozhodnutia. Nebola preto právne odôvodnená, na čom sa okrem iného zhodli tak žalobkyňa vo svojom odvolaní podanom na odvolací senát,

ako aj odvolací senát v napadnutom rozhodnutí a ÚHVT vo svojej replike predloženej v rámci tohto konania.

83 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že akty inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Európskej únie v zásade požívajú domnienku legality, a vyvolávajú teda právne účinky, hoci sú postihnuté vadou, a to dovtedy, kým nie sú zrušené alebo odvolané. Ako výnimka z tohto pravidla sa však akty postihnuté vadou, ktorej závažnosť je taká evidentná, že nemôže byť právnym poriadkom Únie tolerovaná, musia považovať za akty, ktoré nemajú žiaden právny účinok, čiže za akty právne ničotné. Táto výnimka smeruje k zachovaniu rovnováhy medzi dvoma základnými požiadavkami, ktoré si niekedy navzájom odporujú, ale ktoré musí právny poriadok spĺňať, a to medzi stabilitou právnych vzťahov a dodržiavaním zákonnosti. Závažnosť následkov, ktoré sa spájajú s vyslovením ničotnosti aktu, si vyžaduje, aby z dôvodov právnej istoty bolo toto vyslovenie vyhradené pre naozaj výnimočné prípady (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 12. júla 1957, Algera a i./Zhromaždenie, 7/56 a 3/57 až 7/57, Zb. s. 81, 122; z 12. mája 1977, Hebrant/Parlament, 31/76, Zb. s. 883, bod 23; z 26. februára 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo/Komisia, 15/85, Zb. s. 1005, body 10 a 11, a z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i., C-137/92 P, Zb. s. I-2555, body 48 až 50).

84 Súdny dvor sa preto domnieval, že pokiaľ neexistujú osobitné okolnosti odôvodňujúce takéto oneskorenie, hodnotiaca správa, prijatá s konečnou platnosťou správnym orgánom viac než pätnásť mesiacov po skončení obdobia, pre ktoré bola vypracovaná, je právne ničotná (rozsudok Hebrant/Parlament, už citovaný v bode 83 vyššie, body 22 až 26).

85 Okrem toho Súdny dvor rozhodol, že v rámci žaloby o nesplnenie povinnosti mu prináleží overiť, či ustanovenia sekundárneho práva, ktorých porušenie sa uvádza, patria do právomoci delegovanej na Spoločenstvo, a z tohto dôvodu nemá v komunitárnom práve žiaden právny základ, a to aj napriek tomu, že proti predmetnému rozhodnutiu nebola podaná žaloba o neplatnosť v stanovenej lehote, a stalo sa tak konečným

(rozsudok Súdneho dvora z 10. decembra 1969, Komisia/Francúzsko, 6/69 a 11/69, Zb. s. 523, body 11 až 13).

86 Tieto precedensy ukazujú, že vady, ktoré môžu viesť súd Únie k tomu, aby považoval akt za právne ničotný, sa líšia od nezákonností, ktorých konštatovanie vedie v zásade k zrušeniu aktov predložených na preskúmanie zákonnosti stanovenému Zmluvou nie pre ich povahu, ale pre ich závažnosť a evidentnosť. Za právne ničotné treba považovať akty postihnuté vadami, ktorých závažnosť je tak evidentná, že môže ovplyvniť ich základné podmienky (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/BASF a i., už citovaný v bode 83 vyššie, body 51 a 52).

87 V predmetnej veci, ako bolo konštatované v bodoch 72 až 82 vyššie, sa zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 vyznačovalo vadami týkajúcimi sa základných podmienok tohto aktu, ktorých závažnosť a evidentný charakter nemohli ako celok uniknúť účastníkom námietkového konania ani odvolaciemu senátu.

88 Odvolací senát totiž uviedol, že člen námietkového oddelenia, ktorý sám podpísal list, ktorým bolo žalobkyni oznámené zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007, v predmetnej veci neodôvodnil uplatnenie pravidla umožňujúceho opravu zjavných chýb (bod 11 napadnutého rozhodnutia).

89 Navyše treba uviesť, že sám ÚHVT v bodoch 27 až 32 repliky poukázal, takisto *ex offo*, na závažnosť nezákonností, ktorými sa vyznačovalo zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007.

90 Žalobkyňa navyše v odvolaní, ktoré podala na odvolací senát vzhľadom na časti napadnutého rozhodnutia uvedené v bode 15 vyššie, uvádza:

„Posúdenie [ÚHVT], podľa ktorého sa [pôvodné znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 vyznačuje] ‚zjavnou vadou', nemožno prijať.

Preskúmanie strany 4, na ktoré odkazuje ÚHVT, ukazuje, že určité časti sú takmer nezrozumiteľné:

…

Citované časti si navzájom odporujú, ale v žiadnom prípade nejde o zjavnú chybu. Ktorý z týchto dvoch záverov sa má považovať za zjavne chybný?

Nakoniec tretí [odsek] je prerušený v strede vety… Tento odsek je teda nezrozumiteľný.

Pri porovnaní tretieho [odseku] na strane 4 [pôvodného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007] s tretím [odsekom] [zmeneného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007] však možno konštatovať, že nešlo o doplnenie úvodnej vety, ale že boli doplnené úplne odlišné časti, ktoré obsahovali najmä nové tvrdenia týkajúce sa ‚vzdialenej podobnosti medzi exponovanými filmami a zariadeniami na spracovanie údajov'. Tieto nové tvrdenia [nepredstavujú opravu] zjavnej chyby, a z tohto dôvodu sa zdá, že

zmena [rozhodnutia zo 16. mája 2007] nie je v súlade s právnou úpravou týkajúcou sa ochrannej známky."

91 Na evidentný charakter nezákonností, ktorými sa vyznačuje zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007, poukázala tak žalobkyňa, ako aj odvolací senát a ÚHVT v priebehu konania pred Všeobecným súdom.

92 Ako však bolo uvedené v bode 82 vyššie, námietkové oddelenie vyčerpalo svoju právomoc rozhodnúť o námietke v deň, keď bolo bez akéhokoľvek právneho základu prijaté zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007. V tejto súvislosti treba konštatovať, že tento nedostatok právomoci predstavuje nedostatok, ktorý spochybňuje základné podmienky predmetného aktu, takže by mal byť považovaný za právne ničotný (pozri bod 86 vyššie).

93 Z toho vyplýva, že odvolací senát, na ktorý bolo podané odvolanie namierené proti takémuto aktu, mal konštatovať právnu ničotnosť a vyhlásiť ho za absolútne neplatný, ako to okrem iného pripustil ÚHVT vo svojej odpovedi na otázky, ktoré Všeobecný súd v súvislosti s touto otázkou položil účastníkom konania.

94 Z toho jednak vyplýva, že odvolací senát sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že skúmal, či zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 ovplyvňuje právnu situáciu žalobkyne, ako aj tým, že zamietol ako neprípustné odvolanie proti tomuto aktu, a jednak to, že napadnuté rozhodnutie má byť z úradnej povinnosti zrušené, lebo nevyhlásilo tento akt za absolútne neplatný.

95 Z uvedeného tiež vyplýva, že rozsah práv vyplývajúcich zo zápisu ochrannej známky prihlasovanej žalobkyňou bol určený pôvodným znením rozhodnutia zo 16. mája

2007. Z dokumentov zaradených do spisu, ktorý Všeobecnému súdu predložila žalobkyňa, vyplýva, že toto rozhodnutie jej bolo doručené v ten istý deň. Žalobkyňa teda v súlade s článkom 59 nariadenia č. 40/94 mohla podať odvolanie v lehote dvoch mesiacov od tohto dátumu. Žalobkyňa však nespochybňuje, že proti uvedenému rozhodnutiu nepodala odvolanie pred uplynutím tejto lehoty. Ďalej treba konštatovať, že žalobkyňa už v deň, keď podala svoje odvolanie na odvolací senát, v podstate nemohla napadnúť dôvodnosť rozhodnutia námietkového oddelenia.

96 Treba však preskúmať tvrdenia žalobkyne týkajúce sa dôsledkov oznámenia úmyslu ÚHVT pred uplynutím lehoty na podanie odvolania, ktorá začala plynúť od oznámenia pôvodného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007, zrušiť toto rozhodnutie, ako aj tvrdení, ktoré žalobkyňa odvodzuje zo zásady ochrany legitímnej dôvery.

— O účinku oznámenia listu z 8. júna 2007 na plynutie lehoty na podanie odvolania

97 Listom z 8. júna 2007 (pozri bod 17 vyššie) bola žalobkyňa informovaná o úmysle námietkového oddelenia zrušiť rozhodnutie zo 16. mája 2007.

98 Žalobkyňa tvrdí, že oznámenie tohto listu, ku ktorému došlo počas lehoty na podanie odvolania, ktorá začala plynúť od oznámenia pôvodného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007, treba zohľadniť pri posúdení prípustnosti jej odvolania na odvolací senát. Žalobkyňa tiež poukazuje na skutočnosť, že na list z 8. júna 2007 odpovedala v lehote, ktorá jej bola v tomto liste stanovená.

99 V tejto súvislosti treba v prvom rade konštatovať, že oznámenie zámeru odvolať rozhodnutie podľa článku 77a ods. 2 (teraz článok 80 ods. 2 nariadenia č. 207/2009) účastníkom konania o námietke predstavuje pre námietkové oddelenie povinné konzultačné opatrenie, ktoré má za cieľ umožniť účastníkom konania uviesť svoj názor, pokiaľ ide o odôvodnenú povahu tohto zrušenia a objasniť tak závery ÚHVT, pokiaľ ide o otázku, či sú splnené podmienky stanovené v článku 77a ods. 1 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 80 ods. 1 nariadenia č. 207/2009). Za týchto podmienok nemohla mať žalobkyňa vzhľadom na list z 8. júna 2007 žiadnu istotu, aké rozhodnutie prijme ÚHVT v súvislosti so zrušením rozhodnutia zo 16. mája 2007.

100 Po druhé treba uviesť, že z článku 77a ods. 3 nariadenia č. 40/94 vyplýva, že konanie o zrušení nemá vplyv na právo účastníkov konania podať odvolanie proti rozhodnutiu, ktoré má byť zrušené.

101 Keďže nariadenie č. 40/94 neobsahuje žiadne výslovné spresnenie, začatie porady s dotknutými účastníkmi konania podľa článku 77a ods. 2 uvedeného nariadenia pred zrušením rozhodnutia nemôže viesť k zastaveniu lehoty na podanie odvolania stanovenej v článku 59 tohto nariadenia [pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 1. júla 2009, Okalux/ÚHVT – Messe Düsseldorf (OKATECH), T-419/07, Zb. s. II-2477, bod 34].

102 Preto treba zamietnuť tvrdenia žalobkyne založené na nekoherencii spoločnej existencie konania o odvolaní a konania o zrušení.

103 Po prvé, aj za predpokladu, že spoločná existencia dvoch konaní je skutočne nekoherentná, takéto konštatovanie v žiadnom prípade neumožňuje neuplatnenie bezpodmienečných, jasných a presných ustanovení právnej úpravy týkajúcej sa tak podmienok zrušenia, ako aj lehôt, ktoré sa uplatňujú na podanie odvolaní na odvolacie senáty.

104 Po druhé uvádzaná nekoherencia nie je preukázaná. Na jednej strane môže byť konanie o zrušení skončené rýchlo a musí byť skončené v lehote šiestich mesiacov od doručenia rozhodnutia. Hoci je vzhľadom na uplatniteľné procesné lehoty málo pravdepodobné, že odvolací senát rozhodne pred ukončením konania o zrušení, z tejto skutočnosti by vyplynulo len to, že ak by bolo rozhodnutie potvrdené odvolacím senátom následne zrušené, bolo by potrebné prijať nové rozhodnutie, a ak by odvolací senát rozhodnutie zrušil, konanie o zrušení by sa stalo bezpredmetným. Po druhé za predpokladu, že dôjde k zrušeniu rozhodnutia, proti ktorému bolo podané odvolanie, odvolací senát musí konštatovať, že konanie o odvolaní sa zastavuje. Žalobkyňa teda nemôže tvrdiť, že súčasné začatie konania o zrušení a podanie odvolania proti tomu istému rozhodnutiu môže viesť k nekoherentnému výsledku.

105 Napokon spochybnenie dôvodnosti rozhodnutia zo 16. mája 2007 žalobkyňou v rámci konania o zrušení, ktoré je samostatným konaním vo vzťahu ku konaniu o odvolaní stanovenému v článku 57 a nasledujúcich článkoch nariadenia č. 40/94, nemožno považovať za odvolanie proti predmetnému rozhodnutiu. Podanie odvolania totiž podlieha tak procesným požiadavkám – ktoré zahŕňajú zaplatenie poplatku –, ako aj formálnym požiadavkám, ktoré žalobkyňa nesplnila. V každom prípade, a to aj za predpokladu, že vyjadrenia žalobkyne predložené 23. júla 2007 možno považovať za odvolanie proti rozhodnutiu zo 16. mája 2007, bolo takéto odvolanie podané po uplynutí lehoty.

106 Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nemôže dôvodne tvrdiť, že oznámenie listu z 8. júna 2007 viedlo k pozastaveniu lehoty na podanie odvolania, ktorá začala plynúť doručením pôvodného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007.

— O tvrdeniach, ktoré žalobkyňa odvodzuje zo zásady ochrany legitímnej dôvery

107 Žalobkyňa tvrdí, že mohla podať odvolanie proti zmenenému zneniu rozhodnutia zo 16. mája 2007 z dôvodu legitímnej dôvery, ktorú vzbudil list z 19. decembra 2007 napísaný jedným z členov námietkového oddelenia (pozri bod 22 vyššie). Tiež uplatňuje, že na účely dodržania tejto zásady bol ÚHVT povinný ju poučiť, že doručenie listu z 8. júna 2007, ktorým bola informovaná o jeho zámere zrušiť rozhodnutie zo 16. mája 2007 (pozri bod 17 vyššie), neviedlo k zastaveniu lehoty na podanie odvolania.

108 Podľa ustálenej judikatúry má možnosť odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery každý jednotlivec, u ktorého inštitúcia vyvolala dôvodné očakávania tým, že mu poskytla presné uistenia, a to aj keď neexistuje príslušná úprava. Takéto záruky predstavujú bez ohľadu na formu, v akej sú oznámené, presné, nepodmienečné a zhodné informácie, ktoré pochádzajú z oprávnených a dôveryhodných zdrojov [pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. apríla 2006, Kachakil Amar/ÚHVT (Pozdĺžna čiara končiaca trojuholníkom), T-388/04, neuverejnený v Zbierke, bod 26 a tam citovanú judikatúru].

109 Naopak nikto sa nemôže dovolávať porušenia tejto zásady, ak neexistujú presné záruky, ktoré mu poskytla administratíva (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. februára 2006, TEA-CEGOS a STG/Komisia, T-376/05 a T-383/05, Zb. s. II-205, bod 88 a tam citovanú judikatúru).

110 Podľa judikatúry sa teda nemôže účastník konania odvolávať na nečinnosť správnych orgánov, aby mohol uvádzať porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery. Za týchto podmienok skutočnosť, že list adresovaný účastníkom konania z 8. júna 2007, v ktorom člen námietkového oddelenia oznámil svoj zámer zrušiť rozhodnutie zo 16. mája 2007, neuvádzal, že začatie konania o zrušení nevedie k prerušeniu alebo zastaveniu lehoty na podanie odvolania stanovenej v článku 59 nariadenia č. 40/94, nemožno považovať za skutočnosť, na základe ktorej mohli vo vedomí žalobkyne vzniknúť dôvodné očakávania, pokiaľ ide o prerušenie alebo zastavenie tejto kogentnej lehoty, ktorej existencia jej bola navyše pripomenutá pri oznámení rozhodnutia zo 16. mája 2007.

111 Platí však, že listom z 19. decembra 2007 splnomocnený zástupca ÚHVT oznámil účastníkom konania, že zmenené znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 predstavuje rozhodnutie, proti ktorému sa možno odvolať v lehote, ktorá začala plynúť od oznámenia tohto nového znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007.

112 Treba uviesť, že tento list sa obmedzil na to, že účastníkom konania pred námietkovým oddelením oznámil, že môžu podať odvolanie proti zmenenému zneniu rozhodnutia zo 16. mája 2007, ktoré im bolo doručené 26. novembra 2007. Takéto oznámenie jasným a bezpodmienečným spôsobom neuvádza, že žalobkyňa mohla ešte v tento deň podať odvolanie proti pôvodnému zneniu rozhodnutia zo 16. mája 2007, ktoré, ako bolo rozhodnuté (pozri body 93 až 95 vyššie), je jediným aktom, ktorý vyvoláva v predmetnej veci právne účinky.

113 V každom prípade sa žalobkyňa nemôže odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery, aby sa vyhla preklúzii, ku ktorej dochádza, lebo v lehote na podanie odvolania nepodala odvolanie proti pôvodnému zneniu rozhodnutia zo 16. mája 2007.

114 Pokiaľ totiž ide o možnosť odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery, aby sa zabránilo preklúzii, z judikatúry vyplýva, že žalobca by mal poukázať na dôvodné očakávanie vyvolané presnými uisteniami, ktoré mu poskytol správny orgán alebo

ich získal na základe konania tohto správneho orgánu, ktoré spôsobujú pochopiteľný zmätok v úsudku osoby podliehajúcej súdnej právomoci, ktorá konala v dobrej viere a preukázala všetku náležitú starostlivosť vyžadovanú od bežne uvedomelého subjektu (uznesenie Súdneho dvora z 13. decembra 2000, Sodima/Komisia, C-44/00 P, Zb. s. I-11231, bod 50).

115 V predmetnej veci žalobkyňa tým, že vzhľadom na kogentný charakter lehoty na podanie odvolania, ktorá jej bola navyše pripomenutá pri oznámení pôvodného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007, nepodala v tejto lehote, aby prinajmenšom zachovala právo, odvolanie proti tomuto rozhodnutiu, nepreukázala náležitú starostlivosť, ktorá sa bežne požaduje, aby bolo možné sa odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery (pozri v tomto zmysle rozsudok OKATECH, už citovaný v bode 101 vyššie, bod 53).

116 Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nemôže tvrdiť, že odvolací senát nesprávne zamietol odvolanie ako neprípustné v rozsahu, v akom spochybňovalo dôvodnosť rozhodnutia prijatého námietkovým oddelením.

O návrhoch smerujúcich k úplnému zamietnutiu námietky Všeobecným súdom

Tvrdenia ÚHVT

117 ÚHVT tvrdí, že právomoc Všeobecného súdu je definovaná v článku 63 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 65 nariadenia č. 207/2009), a že sa v dôsledku toho obmedzuje na skúmanie zákonnosti rozhodnutí odvolacieho senátu, ktoré môže podľa

konkrétneho prípadu viesť len k zrušeniu alebo zmene týchto rozhodnutí. Preto je neprípustný návrh žalobkyne smerujúci k tomu, aby Všeobecný súd zamietol námietku ako neprípustnú.

Posúdenie Všeobecným súdom

118 Svojím druhým žalobným návrhom žalobkyňa v prvom rade navrhuje, aby Všeobecný súd po tom, ako zruší napadnuté rozhodnutie, zamietol v plnom rozsahu námietku podanú majiteľom skoršej španielskej ochrannej známky dm.

119 Podľa článku 63 ods. 3 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 65 ods. 3 nariadenia č. 207/2009) má súd Únie právomoc zrušiť alebo zmeniť rozhodnutia odvolacích senátov. V tejto súvislosti návrh, aby Všeobecný súd prijal rozhodnutie, ktoré mal podľa účastníka konania prijať odvolací senát, patrí do právomoci zmeniť rozhodnutia odvolacích senátov stanovenej v článku 63 ods. 3 nariadenia č. 40/94 [pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, Koipe/ÚHVT – Aceites del Sur (La Española), T-363/04, Zb. s. II-3355, body 29 a 30, a z 11. februára 2009, Bayern Innovativ/ÚHVT – Life Sciences Partners Perstock (LifeScience), T-413/07, neuverejnený v Zbierke, body 14 až 16].

120 Ako však bolo rozhodnuté (pozri bod 116 vyššie), odvolací senát presne uplatnil pravidlá týkajúce sa prípustnosti odvolaní, keď sa domnieval, že žalobkyňa nebola oprávnená spochybňovať dôvodnosť rozhodnutia, ktorým námietkové oddelenie rozhodlo o námietke. Z toho vyplýva, že návrhy žalobkyne smerujúce k tomu, aby Všeobecný súd zamietol uvedenú námietku, treba zamietnuť.

O návrhoch smerujúcich k tomu, aby Všeobecný súd vrátil vec ÚHVT

Tvrdenia ÚHVT

121 ÚHVT tvrdí, že je povinný prijať opatrenia nevyhnutné na dosiahnutie súladu s rozsudkom Všeobecného súdu podľa článku 63 ods. 6 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009). Z toho vyplýva, že návrhy, aby Všeobecný súd vydal príkaz ÚHVT, sú neprípustné.

Posúdenie Všeobecným súdom

122 V súlade s článkom 63 ods. 6 nariadenia č. 40/94 je ÚHVT povinný prijať opatrenia nevyhnutné na dosiahnutie súladu s rozsudkami vydanými súdmi Únie. Z toho vyplýva, že subsidiárne predložené návrhy žalobkyne smerujúce k tomu, aby Všeobecný súd vrátil vec ÚHVT sú bezpredmetné, a preto aj neprípustné.

O trovách

123 Návrhy žalobkyne, ktorými sa domáha, aby bol namietateľ zaviazaný nahradiť trovy konania, treba zamietnuť, lebo namietateľ sa nezúčastnil konania pred Všeobecným súdom.

124 Podľa ustanovenia článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 87 ods. 3 druhého pododseku tohto rokovacieho poriadku Všeobecný súd môže zaviazať aj účastníka, ktorý mal vo veci plný úspech, na náhradu trov konania, ktoré vznikli druhému účastníkovi a ktoré Všeobecný súd uzná za spôsobené jeho úmyselným zavinením.

125 Za okolností predmetnej veci treba po prvé zohľadniť skutočnosť, že pôvodné znenie rozhodnutia zo 16. mája 2007 obsahovalo nezrozumiteľné odôvodnenie, po druhé závažnosť nezákonnosti, ku ktorej došlo pri oznámení zmeneného znenia rozhodnutia zo 16. mája 2007, a po tretie skutočnosť, že žalobkyňa bola v liste, ktorý jej bol doručený ÚHVT 19. decembra 2007, vyzvaná, aby podala odvolanie na odvolací senát. Z tohto dôvodu možno považovať za úmyselne zavinené v zmysle článku 87 ods. 3 druhého pododseku rokovacieho poriadku všetky náklady vynaložené žalobkyňou v rámci tejto žaloby, a z tohto dôvodu zaviazať ÚHVT na náhradu všetkých trov konania, a to aj napriek tomu, že žalobkyňa v tomto zmysle nič nenavrhuje.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Rozhodnutie prvého odvolacieho senátu Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) z 30. októbra 2008 (vec R 228/2008-1), týkajúce sa námietkového konania medzi Distribuciones Mylar, SA, a dm-drogerie markt GmbH & Co. KG, sa zrušuje v rozsahu, v akom

nevyhlásilo za absolútne neplatné zmenené znenie rozhodnutia námietkového oddelenia zo 16. mája 2007.

2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

3. ÚHVT je povinný nahradiť trovy konania.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 9. septembra 2011.

Podpisy